

[Arbejds- og Socialministeren.]

Arbejdsministeriet sidder inde med, og efter Udtalelser fra forskellige iværksættende Myndigheder, navnlig Kommunerne, har det vist sig, at de henviste langvarigt arbejdsløse i Løbet af forbausende kort Tid har været i Stand til at præstere et saa godt Arbejde, at en Del af de henviste Arbejdere efter Beskæftigelsesperiodens Udløb har kunnet overgaa til normalt Arbejde. Det har særlig glædet mig at se, at kun en forsvindende Del af de henviste Arbejdere, ca. 2 pCt., er blevet bortvist, fordi de har vist sig uskikkede til at deltage i de iværksatte Foranstaltninger, og at kun 1 pCt. har vægret sig ved at efterkomme Henvisningen.

Med Hensyn til de opnaaede Timefortjenester for de saaledes iværksatte Arbejder ligger disse ved Nødhjælpsarbejderne paa ca. 1 Kr. 55 Øre eller noget højere end ved de iværksatte Beskæftigelsesforanstaltninger, hvilket navnlig skyldes, at disse Arbejder for Hovedpartens Vedkommende er blevet iværksat i Købstadkommuner, herunder i København, hvor Lønniveauet ligger noget højere, end Tilfældet er paa Landet.

Ved Beskæftigelsesforanstaltningerne har Gennemsnitsfortjenesten i Tiden indtil 31. Marts 1940 udgjort ca. 1 Kr. 45 Øre pr. Time; jeg skal dog her tilføje, at den gennemsnitlige Timefortjeneste i Tiden siden 1. Januar 1940 har ligget noget højere, ca. 1 Kr. 75 Øre pr. Time, paa Grund af de indførte Dyrtidstilæg.

Det vil saaledes ses, at der i ikke helt ringe Grad har været gjort Brug af den eksisterende Lovgivning. Men et Skøn over Forholdene i Dag, hvor Antallet af langvarigt arbejdsløse er ca. 19 000, og hvor et Gennemsnit af de fra Arbejdsdirektoratet i Tiden fra August 1937 til Juni 1940 modtagne Tællinger viser, at der i Alderen fra 18 til 60 Aar er i alt ca. 95 000 ledige Mænd, hvoraf 67 000 er Forsørgere, gør det efter Regeringens Opfattelse paarkrævet, at den nugældende Lovgivning ikke blot fortsættes, men ogsaa udvides. Det fremsatte Lovforslag tager da ogsaa Sigte paa en saadan Udvidelse, dels derved, at der stilles større Midler til Arbejdsministerens Raadighed, dels derved, at Lovens Regler om Henvisning af arbejdsløse udvides til at omfatte alle Arbejder, der iværksættes af det offentlige med Arbejdsløshedens Bekæmpelse som væsentligt Formaal, og endelig derved, at Kredsen af de Arbejdere, som kan henvises, gøres større.

Naar man foreslaar Kredsen af de

Arbejder, til hvilke Arbejdsanvisningen skal henvises de ledige, udvidet saa betydeligt, er det, fordi man finder det rimeligt, at Arbejder, som iværksættes af det offentlige eller ved det offentlige Hjælp, i videts mulig Udstrækning kommer de arbejdsløse til gode. Man stiller derfor Forslag om, at samtlige offentlige Arbejder, der iværksættes med Bekæmpelse af Arbejdsløsheden som væsentligt Formaal, skal anmeldes til Arbejdsministeriet, inden de sættes i Gang. Arbejdsministeriet maa jo antages at sidde inde med de bedste Oplysninger om Arbejdsledigheden i Landets forskellige Egne og kan paa den ene Side medvirke til, at egnede Arbejder sættes ind netop dér, hvor de skønnes mest tiltrængt, og paa den anden Side paase, at der ikke i en enkelt Egn iværksættes flere eller større offentlige Arbejder, end Behovet naturligt forudsætter.

Naar man samtidig foreslaar Kredsen af de Personer, der skal kunne henvises, udvidet, er det dels, fordi Mulighederne for at skaffe Beskæftigelse skulde blive langt større, naar Ministeriets samlede Beskæftigelsesplan skal føres ud i Livet, dels fordi Ledighedsoplysningerne i Dag efter Regeringens Opfattelse gør det absolut paarkrævet, at man fra det offentlige Side gør en større Indsats for at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse.

Man har derfor forladt det hidtil opstillede Krav om, at Personer for at blive henvist skal være langvarigt arbejdsløse, og har i Stedet opstillet som Vilkaar for Henvisningen, at de paagældende skal have været ledige i mindst 4 Maaneder i det sidste Aar, men dog saaledes, at de længst arbejdsløse stadig væk skal henvises først. Herved skulde man gennem Arbejdsanvisningen netop faa Tag i de arbejdsløse, hvis Arbejdsevne er særlig udsat for at blive forringet gennem længere Tids Ledighed, og samtidig for Erhvervs livet have Mulighed for at fastholde en vis Reserve af ledig arbejdsvant Arbejdskraft.

Inden for de henvisningsberettigede skal i første Række arbejdsløse i Alderen 25—60 Aar, saavel Forsørgere som Ikke-Forsørgere, og Forsørgere i Alderen 18—25 Aar henvises, idet man vil søge Ikke-Forsørgere i Alderen 18—25 Aar beskæftiget i Ungdomslejr. Dette er naturligvis under Forudsætning af, at de paagældende ikke kan opnaa eller har Udsigt til snart at opnaa ordinært Arbejde. Det er endvidere fastsat, at man i første Række skal henvises de Arbejdere, der bor i Arbejdsstedets Nærhed, og at man, naar det ikke er muligt at tilvejebringe den fornødne Arbejdskraft paa denne Maade, der-